

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 12CoP/101/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122201429
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:3122201429.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu – sudcov Mgr. Zuzany Štolcovej a Mgr. Petra Straku, v právnej veci navrhovateľka: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., zastúpeného splnomocneným zástupcom: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, proti osobe, ktorá je podľa návrhu povinná platiť výživné (otca): D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX E., zastúpeného splnomocneným zástupcom: Zuzana Kamenská, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Drobného 27, 841 01 Bratislava, IČO: 55 591 787, o zvýšenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 28Pc/4/2022-282 zo dňa 02. marca 2023 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 28Pc/4/2022-278 zo dňa 30. marca 2023, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom **z r u š u j e** a vec v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 28Pc/4/2022-282 zo dňa 02.03.2023 rozhodol tak, že návrh zamietol (výrok I.). Osoba povinná na platenie výživného má voči navrhovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Dopĺňacím rozsudkom č. k. 28Pc/4/2022-278 zo dňa 30.03.2023 rozhodol tiež, že výška náhrady trov konania osoby povinnej na platenie výživného predstavuje sumu 2.068,77 eur, ktorú je navrhovateľka povinná uhradiť na účet právneho zástupcu osoby povinnej na platenie výživného JUDr. Zuzany Kamenskej, PhD., advokátke so sídlom Miletičova 44, 821 08 Bratislava, IČO: 53 285 999, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1 Podľa súdu navrhovateľka ako plnoleté dieťa sa podaným návrhom domáhala zvýšenia vyživovacej povinnosti voči osobe, ktorá podľa návrhu povinná platiť výživné (otec), ďalej len „otec“ na platenie výživného zo sumy 265,55 eur mesačne na sumu 350,- eur mesačne t.j. o sumu 84,45 eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu nakoľko naposledy bola vyživovacia povinnosť otca voči nej upravená v roku 2004 v čase jej maloletosti, v súčasnosti má 22 rokov, je študentkou 2. ročníka Gymnázia v Dubnici nad Váhom avšak jej zdravotný stav jej neumožňuje sústavnne sa pripravovať na povolanie štúdiom a ani vykonávať zárobkovú činnosť, v dôsledku čoho nie je schopná sa sama živiť.

1.2 Pri rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 62 ods. 1, 2, 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, § 43 ods. 2, 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine, ďalej len „Zákona o rodine“ a článku 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok, ďalej len „CMP“.

1.3 Z vykonaného dokazovania mal súd za nesporne preukázané, že navrhovateľka má v čase rozhodovania 23 rokov a je študentkou 3. ročníka gymnázia v Dubnici nad Váhom, ktorou skutočnosťou poukázal na to, že podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine spĺňa podmienky odkázanosti na výživné zo strany oboch rodičov tak osoby otca, ako aj matky, s ktorou žije v spoločnej domácnosti. Navrhovateľka skutočnosť, že je aj v tom veku stále študentkou strednej školy odôvodnila svojimi zdravotnými problémami, na základe ktorých mala viackrát prerušené štúdium. Súd počas konania zistil, že navrhovateľka už vystriedala viacero stredných škôl, keď nepoprela skutočnosti uvedené otcom vo

vyjadrení zo dňa 27.02.2023, že sa na konci roku 2018 prestala zúčastňovať vyučovania v 3. ročníku na gymnáziu v Rači. Nepožiadala o prerušenie štúdia, ale prestúpila na 8-ročné gymnázium v Karlovej Vsi. V septembri 2019 začala študovať 3. ročník na gymnáziu v Karlovej Vsi, ale opäť prestala chodiť na vyučovanie a nepožiadala o prerušenie štúdia. Škola jej ponúkla v auguste 2020 komisionálne skúšky, navrhovateľka však ponuku nevyužila, ale namiesto toho prestúpila na gymnázium v Dubnici nad Váhom. Vyplýva to aj z potvrdenia školy zo dňa 13.10.2022 (č. I. 151 spisu), z ktorého bolo zistené, že prestúpila na štúdium do 3. ročníka dňa 02.09.2020 zo Spojenej školy v Bratislave, pričom do 11.10.2020 sa táto riadne zúčastňovala štúdia v priestoroch školy. Následne od 12.10.2020 začala dištančná forma vyučovania, do decembra 2020 si navrhovateľka plnila všetky povinnosti. Začiatkom roka 2021 nastali zdravotné komplikácie, ktoré vyústili do prerušenia štúdia od 24.06.2021. Tretí ročník nebol ukončený. Navrhovateľka nastúpila po prerušení 01.09.2022 na štúdium do 3. ročníka a požiadala o individuálny vzdelávací program zo zdravotných dôvodov. Podľa súdu z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka od roku 2018 študuje 3. ročník strednej školy, pričom nie je možné s istotou predpokladať, že tento ročník v roku 2023 ukončí. Z toho vyplýva, že 3. ročník strednej školy navrhovateľka navštevuje piaty rok, pričom nemožnosť ďalšieho prerušenia štúdia na škole rieši prestupom na inú strednú školu. Predloženými a súdom vyžiadanými lekáskymi správami mal za preukázané, že navrhovateľka trpí rôznymi zdravotnými problémami (bronchiálna astma, chronický únavový syndróm, susp. larvovaná depresia, latentná tetánia). Súd prihliadal na tieto zdravotné problémy navrhovateľky, avšak jej postup v štúdiu hodnotil ako umelé naťahovanie štúdia, keď jeden ročník navštevuje päť rokov, pričom v súčasnej dobe sú umožnené rôzne formy štúdia (napríklad dištančná forma štúdia).

1.4 Podľa súdu týmito zdravotnými problémami navrhovateľka odôvodňovala aj skutočnosť, že sa nemôže zúčastňovať nariadených pojednávaní pričom otec počas celého konania trval na jej výsluchu. Po niekoľkých výzvach súdu navrhovateľka so svojim výsluchom súhlasila za podmienky, že nebude prítomný jej právny zástupca (čo bolo dosť nepochopiteľné) ani právna zástupkyňa otca ani otec. S touto podmienkou otec nesúhlasil. Skutočnosť, že navrhovateľka súhlasila so svojim výsluchom, avšak trvala na neprítomnosti otca s prihliadnutím na skutočnosť, že gymnázium v Dubnici nad Váhom súdu na výzvu súdu oznámilo, že od 02.09.2022 sa riadne zúčastňuje vyučovania všetkých predmetov (napriek ňou predloženému odporúčaniam lekára F. E.) okrem telesnej a športovej výchovy a do dňa 13.10.2022 vymeškala 2 dni, kedy bola na lekárskom vyšetrení, súd hodnotil tak, že navrhovateľka sa úmyselne vyhýba účasti na nariadených pojednávaniach, prípadne na výsluchu a táto neúčast' nie je odôvodnená primárne zdravotnými problémami, keďže štúdia sa počas konania riadne zúčastňovala, ale nechotou osobne sa stretnúť s otcom. Dôvod takéhoto správania však navrhovateľka (aj napriek písomným vyjadreniam počas konania) neodôvodnila. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že tento postoj navrhovateľky k otcovi pretrváva už od roku 2005 (cca 18 rokov), keď táto už v útlom veku mala výrazne negatívny postoj k svojmu otcovi čo vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 38P/68/2013-599 zo dňa 02.10.2014 potvrdeného rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/65/2015-697 zo dňa 30.06.2015 zrejme ako dôsledok konfliktov jej rodičov. Z dôvodu, aby bol navrhovateľke v tom čase maloletej vytvorený priestor na pokoj pre ďalší rozvoj a kľud od tohto konfliktu, bol otcovi dieťaťa zakázaný styk s navrhovateľkou. Tento zákaz styku podľa súdu ako dôvod neúčasti navrhovateľky na pojednávaniach neobstojí (navrhovateľka sa naň vo svojich vyjadreniach odvolávala), nakoľko zákaz styku platí do plnoletosti navrhovateľky, odkedy sa sama navrhovateľka môže rozhodnúť o rozsahu styku s otcom. Ako vyplýva z predložených znaleckých posudkov pri vyšetrovaní podozrenia zo spáchania trestného činu sexuálneho zneužívania navrhovateľky otcom na základe trestného oznámenia podaného matkou navrhovateľky bolo zistené, že u matky navrhovateľky nemožno vylúčiť tendenciu skresľovať objektívnu realitu a taktiež u navrhovateľky možno uvažovať o tendencii skresľovať realitu pod vplyvom matky. U otca neboli zistené sklony k pedofilnému správaniu. Na základe uvedených skutočností súd bral zreteľ, že navrhovateľka môže mať pod vplyvom matky taký negatívny postoj, ktorý za to dlhé časové obdobie 18 rokov nestýkania sa s otcom vyústilo až do úplného odmietania osoby otca a aj ako človeka, čo navrhovateľka prejavila v čestnom prehlásení (č.l. 59 spisu). Na základe uvedených skutočností súd z dôvodu absolútne odmietavého postoja navrhovateľky k osobe otca nevykonal dôkaz jej výsluchom.

1.5 V posudzovanej veci pri prihliadnutí na dobré mravy s poukazom na článok 1 CMP súd posudzoval správanie sa navrhovateľky k otcovi keď ako dieťa má voči svojmu rodičovi povinnosti, ktoré sú stanovené zákonom v ustanovení § 43 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „Zákona o rodine“. Otec od roku 2004 platí výživné v sume 265,55 eur mesačne, pričom s navrhovateľkou sa nestretáva (do roku 2018 z dôvodu zákazu styku), od tohto času navrhovateľku ani nevidel (až v máji 2022), nemal od nej žiadne informácie o zdravotnom stave, štúdiu, súkromnom živote. V konaní prejavoval snahu o mimosúdne vyriešenie veci, pokúšal sa o komunikáciu

s navrhovateľkou aj prostredníctvom jej právneho zástupcu. Na jeho návrhy navrhovateľka nereagovala alebo ich vo svojom písomnom vyjadrení napokon odmietla, pričom podľa názoru súdu toto odmietnutie dostatočne neodôvodnila. Vo svojom vyjadrení navrhovateľka útočí na otca a vyjadruje sa formou otázok k postupu otca v konaní. Navyše bolo výpoveďou svedkyne (F. D. G., F., mediátorky) preukázané, že navrhovateľka od otca prevziať ponúkané peňažné prostriedky. Z uvedeného vyplýva absolútne nerešpektovanie otca, opovrhovanie ním, postoj k nemu ako k osobe, ktorá je povinná platiť výživné bez ohľadu na správanie navrhovateľky, nakoľko je to jeho povinnosť, ktorá vyplýva zo zákona, ktorú je povinný plniť bezvýhradne. Tým mal súd za preukázané, že si navrhovateľka ako osoba oprávnená na výživné neplní svoje povinnosti dieťaťa voči rodičovi stanovené Zákonom o rodine, s otcom žiadnym spôsobom nekomunikuje (ani elektronickou formou, ak osobne stretnutie rezolútne odmieta), neposkytuje otcovi žiadne informácie, ale trvá na plnení vyživovacej povinnosti z jeho strany. Súd v tejto súvislosti poukázal aj na správanie sa navrhovateľky k dokazovaniu v konaní, kedy jej právny zástupca, ktorý sa zúčastňoval pojednávanií, nemal o jej štúdiu ani o jej príjmoch a výdavkoch potrebné informácie.

1.6 Navrhovateľka až na opätovné výzvy súdu predložila žiadané listinné dôkazy o svojich výdavkoch, pričom príjmy ako aj výdavky (výpis z príjmov - č. l. 180 spisu) boli prezentované ako príjmy a výdavky matky navrhovateľky, niektoré žiadané doklady neboli ani predložené (napr. nájomná zmluva, lekárske správy), čo značne predlžovalo konanie. Súd po preskúmaní výdavkov navrhovateľky a príjmov a výdavkov otca dospel k záveru, že liečba navrhovateľky je finančne náročná a aj s poukazom na vek navrhovateľky došlo k zmene jej pomerov. Taktiež u osoby otca došlo k zmene pomerov spočívajúcej vo zvýšení príjmov oproti príjmu v čase poslednej úpravy výživného (730,27 eur + 132,77 eur v roku 2004, 1.387,18 eur v čase rozhodovania). Zmena pomerov v posudzovanej veci je daná aj samotným uplynutím dlhého časového obdobia od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti.

1.7 Napriek konštatovanej zmene pomerov súd s prihliadnutím na dobré mravy keď ako porušovanie dobrých mravov nehodnotí nezáujem navrhovateľky k osobe otca, ale celkové správanie sa navrhovateľky počas konania, v ktorom vyjadrovala úplné odmietanie osoby otca, absolútne žiadne neinformovanie otca počas 18 rokov trvania a plnenia vyživovacej povinnosti zo strany otca, neprevzatie si ponúkaných peňažných prostriedkov od otca a naťahovanie štúdia na strednej škole vo veku, kedy by navrhovateľka v prípade ak by v štúdiu nepokračovala na vysokej škole bola schopná sa o seba starať. Súdu ani nepreukázala, že by jej zdravotný stav nedovoľoval byť zárobkovo činná v čase keď ma prerušené štúdium (napríklad práca z domu). Dospel tak k záveru, že nie je možné priznať navrhovateľke zvýšenie výživného pre rozpor s dobrými mravmi.

1.8 Súd v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v danom prípade zostáva vyživovacia povinnosť otca zachovaná (v sume 265,55 eur) až do jej zrušenia súdom. Na základe uvedených skutočností bol názoru, že u navrhovateľky sú splnené podmienky na vyživovaciu povinnosť voči nej zo strany otca, avšak vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval v čase rozhodovania zistené a odôvodnené okolnosti za tak závažné a porušujúce dobré mravy, že navrhovateľke nemožno priznať zvýšenie vyživovacej povinnosti v danom čase. Taktiež súd poukázal na skutočnosť, že vyživovacia povinnosť v sume 265,55 eur pri nepriznaní zvýšenia výživného pre rozpor s dobrými mravmi vzhľadom na príjmy a výdavky otca (1.387,18 eur príjmy, 604,- eur výdavky) a odôvodnené a preukázané výdavky navrhovateľky vo výške 583,56 eur z výpisu č. l. 180 spisu (v časti 291,78 eur pripadajúca na otca) považoval za dostatočnú pri ponechaní priestoru na jej zvýšenie v prípade pokračovania v štúdiu na vysokej škole. V tejto súvislosti tiež poukázal na ochotu a snahu otca prispieť navrhovateľke peňažnými prostriedkami aj mimo výživného v prípade vzájomnej komunikácie.

1.9 Na základe uvedených skutočností súd zamietol návrh navrhovateľky na zvýšenie výživného v celom rozsahu. Nevykonaný navrhnutý dôkaz otcem - výsluch H. F., nakoľko táto sa mala vyjadriť k ich predmetnému vzťahu pred rokom 2004, čo nie je predmetom konania. Vykonanie tohto dôkazu by bolo neúčelné. Otec v priebehu konania netrval na výsluchu I. F. J. K., mediátorky.

1.10 O trovách konania rozhodol podľa § 55 CMP, nakoľko v konaní vzhliadol také okolnosti, pre ktoré by priznanie náhrady trov konania bolo spravodlivé, a preto zaviazal navrhovateľku uhradiť otcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Tieto okolnosti videl v tom, že konanie bolo zdĺhavé (v konaní bolo nariadených 5 pojednávanií) najmä kvôli nespolupráci navrhovateľky, keď až na opakovanú výzvu súdu predložila žiadané listinné dôkazy. Otec počas celého priebehu konania prejavoval snahu o mimosúdne vyriešenie veci, na ktorú nereagoval ani právny zástupca navrhovateľky a v tom, že s poukazom na postoj otca možno podanie návrhu hodnotiť ako šikanózný výkon práva. V tejto súvislosti tiež súd poukázal na dôvod zamietnutia návrhu na zvýšenie výživného a to pre rozpor s dobrými mravmi.

1.11 Nakoľko súd opomenul podľa § 58 CMP rozhodnúť o výške nároku na náhradu trov konania v súlade s ustanovením § 225 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ vydal doplniaci rozsudok. V konaní bolo otec úspešný v rozsahu 100 %, a preto mu patrí 100 %-ná náhrada

trov podľa § 251, § 255 ods. 1 CSP a § 58 ods. 1 CMP. Celková výška náhrady trov právneho zastúpenia otca predstavuje spolu sumu 2.068,77 eur (1.034,12 eur - odmena advokáta, 435,37 eur - cestovné náhrady, 599,28 eur - strata času (§ 9 ods. 1, 2, § 10 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a/, § 13a ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

2. Proti rozsudku okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom podala odvolanie navrhovateľka prostredníctvom splnomocneného zástupcu zo dňa 28.04.2023.

2.1 Uviedla, že podaným návrhom sa domáhala zvýšenia výživného od otca na sumu 350,- eur mesačne, nakoľko od poslednej úpravy výživného sa u nej v dôsledku najmä zdravotného stavu zmenili pomery, ktoré ju oprávňovali na podanie takéhoto návrhu. Nemá ukončené stredoškolské vzdelanie, čo je prvým predpokladom na to, aby sa mohla úspešne uchádzať o zamestnanie s takou mzdou, ktorá by jej priniesla možnosť a spôsobilosť samú seba živiť. Dôvodom neukončenia stredoškolského vzdelania je zdravotný stav, ktorý jej až doteraz neumožňuje sa plnohodnotne venovať štúdiu, ukončiť ho, a teda ukončiť prípravu na povolanie a následné vykonávanie zárobkovej činnosti. Daný stav ona preukázala lekárskymi správami priloženými k návrhu. Jej zdravotný stav si vyžaduje finančne náročnú liečbu, čo samotným konštatovaním uznal aj súd.

2.2 Navrhovateľka tiež uviedla, že sa návrhom domáhala zvýšenia výživného s účinnosťou odo dňa podania návrhu, ktorý bol doručený súdu dňa 03.03.2022. Už v samotnom návrhu odôvodnila potrebu zvýšenia výživného z dôvodu, že Rozhodnutím zo dňa 24.06.2021 č. 365/2021 podľa § 5 ods. 4 písm. f/ zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve, podľa § 33 ods. 4 písm. a/ a § 34 ods. 1 zákona č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní (školský zákon) a v súlade s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní riaditeľka gymnázia rozhodla o prerušení jej štúdia v období od 23.06.2021 na neurčito, a to zo zdravotných dôvodov. Z uvedeného vyplýva, že návrh na zvýšenie výživného podala až po viac ako polroku, čo jej bolo umožnené štúdiom prerušiť zo zdravotných dôvodov a nežiadala zvýšiť výživné spätne od tohto dátumu, ale až s účinnosťou od podania návrhu. V rámci konania sa tak pre ňu javí neopodstatnené a nepochopiteľné vykonané dokazovanie spätne vo vzťahu k obdobiu ešte pred obdobia prerušenia štúdia.

2.3 Podľa navrhovateľky otec už na prvom nariadenom pojednávaní poukazoval na porušenie § 43 Zákona o rodine v spojitosti s poukazovaním na rozpor s dobrými mravmi vo vzťahu jej postoja k jeho osobe. Na tento jej postoj navrhovateľky k osobe otca poukázal aj súd kde konštatoval, že dôvod takéhoto správania navrhovateľka (aj napriek písomným vyjadreniam počas konania) neodôvodnila. V nadväznosti na odôvodnenie súdu týkajúce sa jej postupu k otcovi, ktorým odôvodňuje aj porušenie dobrých mravov z jej strany údajne pod vplyvom matky, poukázala na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava III. č. k. 38P/68/2013-599 zo dňa 02.10.2014 ktorým súd zakázal styk otca s ňou. V nadväznosti na ňou citované odôvodnenie (str. 27 a 28) odôvodnenie súdu týkajúce sa skutočnosti, že súd vzal na zreteľ, že navrhovateľka môže mať pod vplyvom matky taký negatívny postoj, ktorý za to dlhé časové obdobie 18 rokov nestýkania sa s otcom vyústilo až do úplného odmietania otca a aj ako človeka považovala za potrebné uviesť, že túto skutočnosť súd odvodil zo znaleckého posudku v konaní pri vyšetrovaní podozrenia zo spáchania trestného činu sexuálneho zneužívania, pričom použil len tú časť posudku, ktorá bola vhodná pre odôvodnenie rozporu s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázala na posudok I. J. I. vypracovaného pre Okresný súd Galanta (str. 14).

2.4 Pokiaľ súd pri prihliadnutí na dobré mravy posúdil jej správanie k otcovi (otec prejavoval snahu o mimosúdne vyriešenie veci a pokúšal sa o komunikáciu s navrhovateľkou, ktorá na to nereagovala alebo odmietla), navrhovateľka uviedla, že otec v rámci snahy o mimosúdne vyriešenie veci ani raz jej nenavrhol riešenie, ktoré by nepodmienil stretnutím, prípadne vzájomnou komunikáciou, kde takýmito nekonkrétnymi návrhmi, uvedomujúc si a vediac o jej postoji voči nemu, by ponúkol riešenie pre ňu akceptovateľné (napr. vo forme konkrétneho návrhu s uvedením konkrétnej sumy výživného) vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti. Naopak s ohľadom na zamietnutie jej návrhu a na vedomosť jej postoja voči otcovi, táto poukázala na účelovosť takéhoto konania, aby otec mohol v konaní poukázať na dobré mravy.

2.5 Navrhovateľka mala za to, že nie je možné podmieňovať plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ako zákonnej povinnosti rodičov k deťom podľa § 62 Zákona o rodine s plnením povinnosti dieťaťa voči rodičom podľa § 43 Zákona o rodine a už vôbec nie v tomto prípade, kedy je konanie spočívajúce v jej odmietavom postoji voči otcovi vyjadrené zákazom styku a následnom jej vlastnom rozhodnutí v takomto postoji zotrvať.

2.6 Následne tiež uviedla, že k návrhu na zvýšenie výživného predložila všetky relevantné listiny ako sú lekárske správy, potvrdenia o nákladoch na bývanie, ako aj doklady preukazujúce výdavky na liečbu.

Taktiež z návrhu vyplývala skutočnosť, že ona žije v spoločnej domácnosti so svojou matkou, ktorá znáša všetky náklady na jej život.

2.7 V súvislosti s jej neúčastou na pojednávaní uviedla, že súd v konaní nehodnotil kritériá, ktoré by podľa zákona v konaní o zvýšenie výživného hodnotiť mal, k čomu by jej výpoveď žiadnym spôsobom neprispela. Naopak posudzoval jej postoj k otcovi, ktorý nakoniec vyhodnotil arbitrárne ako rozporný s dobrými mravmi, čomu v závere prispôobil aj dokazovanie a to napriek tomu, že už z návrhu a k návrhu priložených príloh, ako aj následne prezentovaného jej postoja k otcovi počas prvých pojednávaní mal súd k dispozícii všetky podklady, na základe ktorých mohol rozhodnúť tak, ako rozhodol a to aj s poukazom na priznanie nároku na náhradu trov konania pre otca, pričom podanie návrhu súd vyhodnotil ako šikanóznny výkon práva bez relevantného odôvodnenia, keď podľa súdu žiadané listinné dôkazy navrhovateľka predložila až na opakovanú výzvu súdu. Ona za účelom preukázania výdavkov domácnosti, v ktorej žije spolu so svojou matkou, k návrhu na zvýšenie výživného predložila doklady o úhradách platieb za domácnosť ako aj potvrdenia príjmu jej matky, pričom uvedené listiny boli predložené aj na pojednávaní dňa 13.09.2022.

2.8 Ďalej navrhovateľka poukázala na skutočnosť, že súd dospel k záveru, že jej liečba je finančne náročná a aj s poukazom na jej vek došlo k zmene jej pomerov, čo je dané aj samotným uplynutím dlhého časového obdobia od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti a aj napriek tomu súd rozhodol nielen, že jej návrh zamietol ale navyiac priznal otcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uvedené považuje za v rozpore so skutočnosťou odôvodňujúcou podanie návrhu na zvýšenie výživného, ktorou je jej finančná situácia, ktorá bola a je v súčasnosti najmä zo zdravotných dôvodov odkázaná na rodičovskú starostlivosť keďže zdravotný stav jej neumožňoval a naďalej neumožňuje vykonávať zárobkovú činnosť a ani plnohodnotne a riadne pokračovať v príprave na zamestnanie.

2.9 Odhliadnuc od uvedeného mala navrhovateľka za potrebné poukázať na skutočnosť, že otec si svoju vyživovaciu povinnosť ešte pred podaním samotného návrhu na zvýšenie výživného v stanovenej výške neplnil, čo riešila podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Pokiaľ súd posudzoval jej správanie s ohľadom na dobré mravy je potom otázne, či aj takéto správanie otca by nemalo byť posudzované s ohľadom na dobré mravy, keďže bola za účelom vymoženia výživného nútená vyhľadať právnu pomoc. Snahu otca dohodnúť sa opakovanými pokusmi o stretnutie s ňou vnímala ako určitú formu nátlaku na to, aby vzala svoj návrh späť. Ona podala návrh len z dôvodu zmeny pomerov u nej a zhoršenej finančnej situácii bez akéhokoľvek s emóciami spojeného úmyslu poškodiť otca. Nemala záujem podaným návrhom otvárať záležitosti z minulosti a z detstva súvisiace so vzťahom k otcovi, ktoré napokon vyústili do jej súčasného zdravotného a psychického stavu. Za nepochopiteľné považovala postavenie sa súdu do polohy ochrany otca, a to kritikou a posudzovaním jej správania.

2.10 S ohľadom na okolnosti prípadu, konštatovanie o splnení podmienky zmeny pomerov na strane navrhovateľky ako aj na strane otca, zaoberaním sa zo strany súdu najmä vzťahom a správaním sa navrhovateľky k otcovi vychádzajúcich z okolností, ktoré vyšli najavo počas konania, a ktoré spochybňujú možnosť prijatia jednoznačného záveru o správaní sa navrhovateľky v rozpore s dobrými mravmi, rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu, mala navrhovateľka za to, že súd mal pri rozhodovaní o trovách konania postupovať podľa § 52 CMP a nepriznať nárok na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov.

2.11 Na základe uvedeného navrhovateľka považovala rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny a to z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkala súdu, že dokazovanie zameralo iba na dokazovanie porušenia dobrých mravov z jej strany pričom už z návrhu na zvýšenie výživného a následne vyjadreného jej postoja k otcovi, ako aj poukázania na dobré mravy a porušovanie jej povinnosti voči otcovi na prvom pojednávaní, mohol súd jej konanie spočívajúce v jej odmietavom postoji posúdiť už na začiatku konania a rozhodnúť tak, ako v konečnom dôsledku rozhodol.

2.12 Navrhovateľka navrhla preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu vyhovie v celom rozsahu.

3. Otec prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 08.06.2023 považoval podané odvolanie v celom rozsahu za nedôvodné, nakoľko napadnutý rozsudok je podľa jeho názoru vecne správny a odvolacie dôvody tvrdené odvolateľkou nie sú opodstatnené.

3.1 Pokiaľ navrhovateľka napáda aj procesné postupy súdu prvej inštancie táto mala podľa neho po celý čas konania možnosť uplatňovať jej procesné práva, navrhovať a predkladať dôkazy na preukázanie jej tvrdení, ale táto nebola schopná predložiť dôkazy ani na výzvy súdu prvej inštancie a dostaviť sa na predvolanie súdu na nariadené pojednávanie. Vyjadril názor, že primárnou ideou odvolania nie je jeho

právny rámec ale snaha o citovo-emočnú manipuláciu odvolacieho súdu v snahe vykresliť navrhovateľku ako bezbranné maloleté dieťa a jej otca ako ľudské monštrum s pedofilnými sklonmi, ktorý sa aj napriek zákazu styku a odmietavému postoju jeho dcéry snažil s ňou stretnúť a pomôcť jej. Uviedol tiež, že navrhovateľka ho začala odmietaať až od času keď žila výlučne s matkou a on sa s ňou nesmel stretávať. Aktuálne odmietavý postoj k otcovi je rozhodnutím plnoletej 23-ročnej navrhovateľky a vzťah k nemu môže kedykoľvek zmeniť, nakoľko súdny zákaz styku platil len do dosiahnutia jej plnoletosti.

3.2 Podľa otca navrhovateľka si účelovo vytvára skutočnosti, ktoré môžu prispieť k preukázaniu splnenia zákonných podmienok na zvýšenie vyživovacej povinnosti (predlžovanie štúdia na strednej škole) ako aj oslobodiť navrhovateľku od niektorých procesných úkonov konania, a to najmä od jej osobnej účasti na pojednávaniach a jej výsluchu (súdny zákaz styku). V tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľka študuje 3. ročník strednej školy od roku 2018 t.j. 5 rok a nie je zrejmé, či tento ročník v roku 2023 dokončí. Neúčast' navrhovateľky na nariadených pojednávaniach nie je odôvodnená primárne jej zdravotnými problémami tak ako sa o tom snažila presvedčiť súd prvej inštancie, keďže štúdia sa počas konania riadne zúčastňovala, ale hlavne neochotou osobne sa s ním stretnúť. Dôvod takéhoto správania však navrhovateľka relevantným spôsobom neodôvodnila. S poukazom na vykonané dokazovanie súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne vyhodnotil skutočnosť, že navrhovateľka sa úmyselne a nedôvodne vyhýbala účasti na nariadených pojednávaniach, príp. výsluchu. Svojím správaním a konaním počas priebehu celého predmetného konania sama prispela k tomu, aby bolo preukázané, že ňou podaný návrh na začatie predmetného konania ako aj jej odmietanie mimosúdnej dohody a akejkolvek formy komunikácie s otcom, nepredloženie súdom požadovaných dôkazov a neúčasti na pojednávaniach, resp. výsluchu je správaním v príkrom rozpore s dobrými mravmi. Neprijatie ponúkanej finančnej pomoci od otca a podanie návrhu na zvýšenie vyživovacej povinnosti zo strany navrhovateľky nemožno podľa jeho názoru hodnotiť inak ako účelové konanie navrhovateľky so snahou šikanovať vlastného otca prostredníctvom súdneho konania.

3.3 Podľa otca z vykonaného dokazovania je podľa jeho názoru dostatočne zrejmé, že navrhovateľka nepredložila relevantný dôkaz o tom, či je schopná vykonávať zárobkovú činnosť (napr. brigádnicke práce študentov, ktoré je možno vykonávať z pohodlia domova online).

3.4 Za zavádzajúce považoval tvrdenie navrhovateľky v odvolaní, že už spolu s návrhom predložila súdu prvej inštancie aj všetky dôkazy preukazujúce jej mesačné výdavky, resp. ďalšie jej tvrdenia. Vyjadril názor, že navrhovateľka si v predmetnom konaní nespĺnila povinnosť preukázať jej odôvodnené výdavky, ktoré sú jedným zo základných zákonných predpokladov pre správne určenie výšky výživného podľa § 75 ods. 1 prvá veta Zákona o rodine. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku v tejto súvislosti správne a výstižne poukázal aj na správanie sa navrhovateľky k dokazovaniu v konaní, keď jej právny zástupca, ktorý sa zúčastňoval pojednávani, nemal o jej štúdiu ani o jej príjmoch a výdavkoch potrebné informácie. Navrhovateľka až na opätovné výzvy súdu predložila žiadané listinné dôkazy o svojich výdavkoch, pričom príjmy ako aj výdavky (výpis o príjmoch – čl. 108 spisu), boli prezentované ako príjmy a výdavky matky navrhovateľky, niektoré žiadané doklady neboli ani predložené (napr. nájomná zmluva, lekárske správy), čo značne predlžovalo konanie.

3.5 Ďalej mal otec za to, že navrhovateľka zneužíva predmetné súdne konanie a jej subjektívne práva na útoky proti nemu, čo je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s účelom Zákona o rodine. Rovnako mal za to, že z vykonaného dokazovania je preukázané, že táto koná v rozpore s etikou príbuzenských vzťahov a neprejavuje mu primeranú úctu a rešpekt tak ako je povinná v zmysle § 43 ods. 2 Zákona o rodine a tiež si neplní ani zákonnú povinnosť spolupracovať so svojim rodičom, ktorú jej ukladá § 42 ods. 3 Zákona o rodine.

3.6 S názorom navrhovateľky v odvolaní, že popri sebe neobstojí názor súdu prvej inštancie spočívajúci v preukázaní zmeny pomerov na jednej strane a nepriznaní výživného pre rozpor s dobrými mravmi nemožno súhlasiť aj s poukazom na ustálenú judikatúru súdov. Uvedené právne závery súdu prvej inštancie popri sebe obstoja, keďže na jednej strane konštatujú určitý právny stav, s ktorým sú spojené určité právne dôsledky, a na druhej strane konštatujú takú okolnosť (rozpor s dobrými mravmi), pre ktorú nemožno priznať inak preukázaný nárok. V konečnom dôsledku ide o takú aplikáciu § 3 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len „Občianskeho zákonníka“ že k „aplikácii ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka môže dôjsť iba s uplatnením inej normy obsahujúcej určitú sankciu, nakoľko ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je imperfektnou normou“ (II. ÚS 723/2017).

3.7 Konanie navrhovateľky je podľa otca v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy sú objektívnou hodnotou kategóriou. Výkon práva v uskutočňovaní pod ochranou právneho poriadku vylučuje protiprávnosť. Mal za to, že výkon práv navrhovateľky je v rozpore s uvedenou zásadou. Takýto výkon práva, ktorý prezentuje navrhovateľka je v rozpore s uvedeným ustanovením a nemôže požívať súdnu ochranu, je v rozpore s dobrými mravmi, je v príkrom rozpore so zásadou ekvity, ktorá je pre oblasť

súkromného práva rozhodujúca a z tohto dôvodu takýto návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti, nemôže požívať ochranu súdu.

3.8 Otec mal za to, že s poukazom na správanie navrhovateľky počas predmetného súdneho konania nemožno poprieť nevhodnosť riešenia tejto situácie zo strany navrhovateľky, či odobrať také správanie ako je ignorovanie otca, či nekomunikáciu s ním a podľa jeho názoru toto správanie z hľadiska jeho intenzity nemožno vyhodnotiť inak ako ho vyhodnotil súd prvej inštancie, t.j. ako také, ktoré je spôsobilé záveru nepriznať navrhovateľke zo strany otca ako povinného rodiča zvýšenie výživného.

3.9 V rámci odvolacieho návrhu navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom potvrdil.

4. Navrhovateľka prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení došlom súdu dňa 04.07.2023 považovala vyjadrenie otca za účelové a nesúvisiace s predmetom konania, z ktorých dôvodov sa nebude podrobnejšie vyjadrovať k predmetnému vyjadreniu.

5. Otec prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 08.08.2023 namietal tvrdenie navrhovateľky, že jeho vyjadrenie je účelové a nesúvisí s predmetom konania. Naopak vyjadrenie navrhovateľky je ďalším dôkazom jej neaktívneho a arogantného procesného správania ako účastníka konania, ktorý nebol schopný predložiť dôkazy ani na výzvy súdu prvej inštancie a dostaviť sa na predvolanie súdu na nariadené pojednávania. Navrhovateľka miesto toho, aby prijala mimosúdnu cestou niekoľkokrát ponúknutú finančnú pomoc od svojho otca, šikanuje ho prostredníctvom účelovo podaného návrhu a súdneho konania. Mal za to, že navrhovateľka zneužíva predmetné súdne konanie a jej subjektívne práva na útoky proti otcovi, čo je v rozpore s dobrými mravmi a v rozpore s účelom Zákona o rodine. Vzhľadom na to považoval rozsudok za zákonný a spravodlivý, v ktorom súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné ustanovenia Zákona o rodine a prihliadal pri určovaní výživného na plnoleté dieťa na rozpor s dobrými mravmi, na ktorý je povinný prihliadať z úradnej povinnosti a v danom prípade bol preukázaný z vykonaného dokazovania. Zotrval na odvolacom návrhu, ktorým navrhol rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom potvrdiť.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, (§ 2 ods. 1 CMP, § 34 ods. 1 CSP, § 3 ods. 5 písm. a/ CMP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, účastníkom konania (§ 362, § 359 CSP, § 7 ods. 1, § 156 CMP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu za viazanosti rozsahom odvolania (§ 65 CMP a contrario, § 379 CSP), bez viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 66 CMP) s prihliadnutím na vady konania, iba ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c/, § 391 ods. 1 CSP) z nasledovných dôvodov: 7. Okresný súd napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľky ako plnoletého dieťaťa domáhajúceho sa zvýšenia výživného voči osobe povinnej platením výživného – otcovi zamietol. Zhrnúc uviedol, že navrhovateľka od roku 2018 študuje 3. ročník strednej školy, ktorý navštevuje piaty rok, pričom nemožnosť ďalšieho prerušenia štúdia na škole rieši prestupom na inú strednú školu, v ktorej súvislosti prihliadal na jej zdravotné problémy. Následne konštatoval zmenu pomerov s ohľadom na vek navrhovateľky a finančne náročnú liečbu ako i na zmenu pomerov na strane otca vzhľadom na zvýšenie príjmov oproti príjmu v čase poslednej úpravy výživného. Taktiež je zmena pomerov daná aj samotným uplynutím dlhého časového obdobia od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti. Napriek uvedenému záveru dospel k tomu, že navrhovateľke nie je možné priznať zvýšenie výživného pre rozpor s dobrými mravmi vzhľadom na jej odmietavý postoj k otcovi preukázaný aj nezúčastňovaním sa súdnych pojednávanií.

8. Navrhovateľka v odvolaní proti rozsudku okresného súdu mala predovšetkým za to, že nie je možné podmieňovať plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, ako zákonnej povinnosti rodičov k deťom podľa § 62 Zákona o rodine s plnením povinnosti dieťaťa voči rodičom podľa § 43 Zákona o rodine a už vôbec nie v tomto prípade, kedy je konanie spočívajúce v jej odmietavom postoji voči otcovi vyjadrené zákazom styku a následnom jej vlastnom rozhodnutí v takomto postoji zotrvať.

9. Rodičia majú vyživovaciu povinnosť k dieťaťu do času, pokiaľ dieťa nie je schopné samo sa živiť (samo uspokojovať svoje potreby). Kedy nastane takýto faktický stav, závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom nadobudnutie takejto schopnosti dieťaťa nie je viazané na vek dieťaťa.

10. Základnou podmienkou zmeny predchádzajúcej úpravy o výživnom je taká kvalifikovaná zmena pomerov, ktorá je dôsledkom výraznejšej zmeny v tých skutočnostiach, ktoré tvorili podklad pre predchádzajúce rozhodnutie o výživnom a ktorá zmena sa zásadným a trvalejším spôsobom prejavila v pomeroch účastníkov.

11. Bez ohľadu na naplnenie zákonných kritérií pre určenie vyživovacej povinnosti, súd nemôže priznať výživné v prípade zisteného rozporu s dobrými mravmi (75 ods. 2 Zákona o rodine).

12. Dobré mravy nie sú zákonom výslovne definované. Rozumieme nimi nepísané pravidlá slušnosti, tolerancie, poctivosti a ľudskosti, mravné princípy na danom mieste a čase akceptované spoločnosťou, ktoré súd posudzuje v kontexte konania účastníkov v každom konkrétnom prípade individuálne. Zrejme vo väčšine prípadov bude podmienka súladu s dobrými mravmi pri priznaní výživného splnená už aj preto, že samotná úprava podmienok nároku na výživné vychádza z morálnych zásad. Takže k rozporu s dobrými mravmi môže dôjsť len výnimočne. Z dostupnej judikatúry možno usúdiť, že v danom prípade nestačí len nevďačnosť oprávneného, prípadne nezáujem dieťaťa o rodiča. Vyžaduje sa také správanie, ktoré svojou intenzitou a závažnými dôsledkami je možné objektívne posúdiť ako porušovanie dobrých mravov.

13. Vzhľadom na charakter ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou, abstraktnou hypotézou, je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu sám túto hypotézu vymedzil. Otázka nemožnosti priznania výživného, ak by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 298/2018 z 25.09.2019).

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 4/2009).

15. V danej veci okresný súd pri posudzovaní skutkového stavu vzal do úvahy zákonné ustanovenie, ktoré vylučuje priznanie zvýšeného výživného plnoletej dcére pre rozpor s dobrými mravmi. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že ako porušovanie dobrých mravov nehodnotil nezáujem navrhovateľky k otcovi, ale - celkové správanie sa navrhovateľky počas konania, v ktorom vyjadrovala úplné odmietanie otca, - absolútne žiadne neinformovanie povinnej osoby počas 18-tich rokov trvania a plnenia vyživovacej povinnosti zo strany otca, - neprevzatie si ponúkaných peňažných prostriedkov od otca, - naťahovanie štúdia na strednej škole vo veku, kedy by navrhovateľka v prípade, ak by v štúdiu nepokračovala na vysokej škole, bola schopná sa o seba starať, pričom súdu ani nepreukázala, že by jej zdravotný stav nedovoľoval byť zárobkovo činná v čase, keď má prerušené štúdium (napr. práca z domu).

16. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia, odvolania navrhovateľky a obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení pretože ním uvádzané skutočnosti nie sú takým správaním navrhovateľky, ktoré by bolo v príkrom rozpore s dobrými mravmi.

17. Oboznámiac sa s obsahom mal odvolací súd zistené, že súdnym rozhodnutím z r. 2015 mal otec vo vzťahu k navrhovateľke ešte ako maloletému dieťaťu zakázaný styk. V tomto preskúmanom konaní nebolo rozhodné ako k stavu keď navrhovateľka ako maloletá odmietala sa s otcom stretávať došlo a či je jeho príčinou vplyv matky navrhovateľky alebo správanie otca. Aj keď dovŕšením plnoletosti navrhovateľky súdne rozhodnutie o zákaze styku prestalo platiť, neznamená to, že sa tým musel automaticky zmeniť postoj navrhovateľky voči otcovi v tom, že s ním začne komunikovať a stretávať sa ako by to aj otec, tiež ho chápaný, očakával. Preto postoj navrhovateľky v pokračujúcom odmietaní otca pre dôvody, ktoré tomu predchádzali, nemožno podľa odvolacieho súdu posúdiť ako vylúčenie jej nároku na požadovanie zvýšeného výživného. Správaniu navrhovateľky práve s ohľadom na udalosti

z obdobia jej maloletosti možno rozumieť. Napriek tomu je potrebné veriť tomu, že len čas môže zmeniť vzťah navrhovateľky k otcovi. Vyššie uvedený záver je odôvodnený aj pokiaľ ide o to, že podľa súdu nedochádzalo k informovaniu otca zo strany navrhovateľky počas trvania vyživovacej povinnosti. Rovnako tak aj čo sa týka odmietania osobného prevzatia si peňažných prostriedkov ponúkaných otcom navrhovateľke nepredstavujúcich však uplatňované výživné. Nemožno vylúčiť tvrdenie navrhovateľky, že otec chce prezentovanie ponuky využiť na osobné alebo sprostredkované stretnutie a komunikáciu s ňou, čomu sa navrhovateľka pre doterajší postoj bráni. Správanie navrhovateľky nie je tak podľa odvolacieho súdu prejavom zjavnej neúcty voči otcovi, vulgárnosťou k nemu, resp. chovaním sa takým spôsobom, ktorý je absolútne nezlučiteľný s dobrými mravmi v spoločnosti. Okresný súd ako ďalší dôvod nepriznania výživného v rozpore s dobrými mravmi uvádzal „naťahovanie“ štúdia na strednej škole navrhovateľkou keď 3. ročník navštevuje piaty rok. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa domáha zvýšenia výživného len od podania návrhu na začatie konania (03.03.2022), v ktorom čase jej bolo rozhodnutím riaditeľa školy – Gymnázia, Školská 2 v Dubnici nad Váhom zo dňa 24.06.2021 prerušené štúdium od 23.06.2021 na neurčito zo zdravotných dôvodov (č.l. 14 spisu). Uvedené prerušenie štúdia umožňuje zákon č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní (školský zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ust. § 53 ods. 4 písm. a/ a § 34 ods. 1. Ďalej rozhodnutím riaditeľa školy zo dňa 25.08.2022 bolo navrhovateľke od 01.09.2022 do 30.06.2023 (čl. 164 spisu) povolené individuálne vzdelávanie podľa § 23 písm. a/, § 24 ods. 1 školského zákona. Podľa správy školy z 13.10.2022 (č.l. 151 spisu) tak bolo zo zdravotných dôvodov podložených vyšetreniami a odporúčaním. So záverom okresného súdu, že by navrhovateľka mohla pracovať keď má prerušené štúdium (napr. práca z domu) sa odvolací súd nestotožňuje s prihliadnutím na zdravotné dôvody, ktoré boli aj dôvodom individuálneho vzdelávania. Takže tým bolo preukázané, že navrhovateľka sa v čase rozhodovania okresného súdu pripravovala na budúce povolanie a nie je dôvodom zániku vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu skutočnosť, že dieťa z dôvodu ochorenia nemôže pokračovať v štúdiu a vzhľadom na to štúdium preruší.

18. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd pre nesprávny právny záver týkajúci sa nepriznania výživného pre rozpor s dobrými mravmi rozsudok okresného súdu v spojení s doplniacim rozsudkom zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Okresný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v otázke posúdenia práva navrhovateľky na výživné od otca, ktoré nie je v rozpore s dobrými mravmi (§ 319 ods. 3 CSP).

19. V ďalšom konaní okresný súd za účelom zistenia skutočného stavu veci (§ 36 CMP) zistí aj súčasné pomery účastníkov konania. Následne sa bude zaoberať porovnaním zistených pomerov na strane navrhovateľky a otca s pomermi v čase posledného rozhodnutia o výživnom. Vykonané dôkazy vyhodnotí v zmysle ust. § 191 CSP a vo veci opätovne rozhodne. Rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí zároveň okresný súd rozhodne aj o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie v prípadoch

uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP). Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).